

Sygn. akt IV CSK 720/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku E. [...] Spółki Akcyjnej w G.

przy uczestnictwie M. K. i R. K.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 19 czerwca 2015 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wnioskodawca E. S.A. w G. w skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 19 czerwca 2015 r., opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego, wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na to, że w „sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne i konieczność rozstrzygnięcia, czy w trakcie trwania użytkowania wieczystego wyłączone jest prawo właściciela do ustanowienia służebności na nieruchomości a uprawnienie do wyrażenia zgody na posadowienie urządzeń przesyłowych na gruncie oddanym w użytkowanie wieczyste przysługujące wyłącznie użytkownikowi wieczystemu”. Za przyjęciem skargi do rozpoznania ma przemawiać ponadto „potrzeba wykładni przepisów budzących wątpliwości” - art. 233 w zw. z art. 239 § 1 oraz w zw. z art. 305¹ k.c.,

wymagająca rozstrzygnięcia przedstawionej wcześniej kwestii, a także art. 233 w zw. z art. 239 k.c., „poprzez ustalenie, czy uprawnienie użytkownika wieczystego do wyrażenia zgody na posadowienie urządzeń przesyłowych na gruncie wymaga uprzedniego uregulowania w umowie oddania gruntu w użytkowanie wieczyste”. Skarżący powołał się także na oczywistą zasadność skargi, wynikającą z faktu, „że poprzednik prawny wnioskodawcy wszedł w posiadanie służebności przesyłu na nieruchomości w dobrej wierze na tej podstawie, że budowa urządzeń nastąpiła na gruncie Skarbu Państwa po uzyskaniu wszelkich wymaganych uzgodnień, a dla wybudowania urządzeń przesyłowych na gruncie będącym w użytkowaniu wieczystym nie było wymagane uzyskanie zgody użytkowników wieczystych”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący w celu wykazania dwóch różnych przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. wadliwie, gdyż w jednakowy sposób, powołał się na tę samą kwestię prawną. Wniosek nie został też przez skarżącego wsparty właściwą argumentacją.

Sąd Najwyższy wielokrotnie stwierdził, że uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i samodzielne jej elementy konstrukcyjne, pełniące odmienną rolę, wymagające przedstawienie samodzielnej i właściwej dla każdego z nich argumentacji prawnej, nie można ich zatem utożsamiać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00,

OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Uzasadnienie podstaw skargi samodzielnie służy wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zachodzi przyczyna uzasadniająca przyjęcie jej do rozpoznania. W odniesieniu do obu przyczyn określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. uzasadnienie wniosku skarżącego sprowadza się do powtórzenia w nieco zmienionej formie argumentów przedstawionych na uzasadnienie zarzutów skargi. Wywody skarżącego ograniczają się do polemiki ze stanowiskiem Sądu odwoławczego i zaprezentowania własnych odmiennych poglądów w poruszonych w skardze kwestiach. Wnioskodawca, powołując się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c, nie przedstawił wymaganej juredydycznej argumentacji przekonującej, że w sprawie pojawił się abstrakcyjny, istotny problem prawny, którego rozstrzygnięcie wywołuje rzeczywiste i poważne trudności (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.). W skardze brak także argumentów, które wskazywałyby, że w sprawie wystąpiła rzeczywista potrzeba dokonania wykładni powołanych przepisów, ze względu na to, iż budzą one poważne nie, zaś zwykłe wątpliwości, które mogą występować przy rozstrzyganiu większości spraw. Oznaczało to niewykazanie przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Należy dodać, że wywody skargi opierają się w istotnym zakresie na twierdzeniach o faktach, które nie mają oparcia w ustaleniach Sądu, a nawet są z nimi niezgodne. Ze względu na to, że skarga została oparta wyłącznie na podstawie naruszenia prawa materialnego, niewzruszona pozostała wiążąca Sąd Najwyższy podstawa faktyczna wyroku (art. 398¹³ § 3 k.p.c.). W świetle ustalonego stanu faktycznego nieuprawnione jest założenie skarżącego, że przesłanka dobrej wiary byłaby spełniona, gdyby oceny dokonywać w odniesieniu do właściciela nieruchomości, na której znajdują się sporne urządzenia przesyłowe, a nie w odniesieniu do użytkowników wieczystych. W tej sytuacji podniesione przez skarżącego kwestie nie miałyby decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Niewykazana pozostała także przyczyna wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący nie przekonał bowiem w drodze stosownej argumentacji prawnej, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia określonych przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Wnioskodawca nie wskazał przepisów prawa, które miałyby zostać naruszone w taki sposób ani argumentów, które koncentrowałyby się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości”, ponownie ograniczając się do polemiki za stanowiskiem Sądu drugiej instancji, pomijającej poczynione przez ten Sąd ustalenia faktyczne.

Z omówionych przyczyn, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.